

montare, extrem de statică, ar avea probabil un aer desuet, mai ales că piesa face parte acum din rândul celor uzate și răs-abuzate de mult prea dese reluări. Din acest punct de vedere, *Doamna noastră din Pascagoula*, prezentată în premieră absolută la noi, reprezintă o șansă pentru actori și pentru regizor.

De departe însă lucrul cel mai plăcut la repetiții și apoi în spectacole l-a reprezentat, în opinia Valeriei Seciu, reîntâlnirea pe scenă cu Mircea Andreescu, care i-a fost coleg de grupă în facultate, alături de Mariana Mihuş, Ovidiu Iuliu Moldovan, Rodica Mandache ș.a. După absolvire, actorul a fost repartizat la Teatrul „Sică Alexandrescu” din Braşov și de atunci nu au mai avut ocazia să joace împreună. „Era cel mai bun, îl iubeam toți; era ca acum – parcă nu era tânăr”, îmi spune, întrebându-mă apoi dacă am văzut filmul lui Porumboiu, *A fost sau n-a fost?*, în care Mircea Andreescu l-a jucat pe „nea” Piscoci. Întâmplător, e unul dintre filmele mele preferate. „– Ei bine, Mircea seamănă cu personajul de acolo. Are ceva bun – o inocență, o dulceață... E plin de umanitate!”. De fapt, e la fel ca băiatul ei, „un om bun, nu neapărat în sensul de a face fapte bune, cât de a răspândi în jur o căldură care îi atrage pe ceilalți”. Se bucură că, încă de la premieră, publicul a reacționat foarte empatic la aparițiile personajului jucat de Andreescu. Iar eu jubilez la ideea de a-i aduce din nou împreună între copertele revistei *Teatrul* pe cei care au fost *cândva*, pe scena studioului „Casandra”, *Rosalinda* și *Tocilă*, iar *azi Bella* și *Cornelius McCorkle*. Îi pomenesc Valeriei Seciu despre un posibil interviu. Îmi spune că tot ce îmi rămâne de făcut e să mă aștern pe scris...

Mircea ANDREESCU:

„Să nu trișezi, să nu păcălești”...

Anca Hațiegan: *În primul rând, vreau să vă întreb cum vă simțiți jucând în Doamna noastră din Pascagoula de Tennessee Williams, cea mai recentă premieră de la Teatrul Mic, alături de Valeria Seciu, care v-a fost colegă de grupă în facultate și cu care, până la această piesă, nu v-ați mai întâlnit pe scenă după absolvire?*

Mircea Andreescu: Deocamdată nu am jucat decât două spectacole, dar, repetând cu Valeria Seciu, nu am remarcat vreo noutate: e așa cum o știam.

A.H.: *Nu v-ați schimbat nici unul, nici celălalt?*

M.A.: Nu știu dacă eu m-am schimbat, dar ea sigur nu s-a schimbat.

A.H.: *În facultate ați fost șef de promoție și toți colegii dumneavoastră – care sunt unul și unul, mari actori acum – nu au decât cuvinte de laudă în ceea ce vă privește. Erați un fel de model pentru ei. Le-am văzut mărturiile în cartea pe care v-a dedicat-o domnul Constantin Paraschivescu.*

M.A.: Nu era chiar așa, nu știu dacă am fost un „model”. Eu am învățat în facultate de la toată lumea – și de la Valeria Seciu. Am învățat un lucru esențial de la ea: să nu trișez în clipa în care m-am urcat pe scenă; să nu trișezi, să nu păcălești, ci să fii în situația solicitată de rol. Valeria Seciu nu știa să păcălească, să trișeze. Am avut în facultate și colegi care erau proști parteneri, care căutau să se afirme prin alte mijloace decât cele ale profesiei noastre, în detrimentul celui alt – sabotându-l, mai fin sau mai grosolan. Când te urci pe scenă, trebuie să uiți că partenerul tău îți e antipatic în viața de toate zilele... Ei, Vali nu știa să facă lucrurile de care vă

spuneam și cred că acesta e și motivul pentru care a rezistat. Uite, și acum am găsit-o tot așa de serioasă, de preocupată de rol, nu de chestiuni colaterale. Țsta e un lucru minunat; asta îți oferă o garanție. Pentru că ceea ce ține de caracter oferă longevitate unui actor. Or, Vali a rezistat, a rezistat foarte bine. Dacă am rezistat și eu cumva, în alte condiții... – cele pe care ți le oferă provincia geografică, pentru că sunt deja câteva decenii de când provincia nu mai este provincie teatrală, ci doar geografică. Adică, la Teatrul din Brașov, cred că se face treabă serioasă...

A.H.: *Ați anticipat o întrebare de-a mea: cum vi se pare atmosfera din Teatrul Mic, din teatrele bucureștene în general, față de cea din teatrul brașovean?*

M.A.: Eu am mai jucat la Teatrul Mic, am fost și angajat aici, un an de zile, prin '92...

A.H.: *Tot la începutul anilor '90 ați colaborat și la Teatrul Levant, al doamnei Seciu, dar, tot așa, fără să vă fi întâlnit pe scenă...*

M.A.: Nu, nu ne-am întâlnit. Am colaborat în cadrul Teatrului Levant la un spectacol cu care am făcut și un turneu internațional, un spectacol pe care l-am iubit foarte tare: *Ultima noapte a lui Socrate* de Ștefan Țanev, un bulgar. E o piesă foarte frumoasă, pe care am făcut-o împreună cu Valentin Uritescu și cu Cerasela Stan. Dar, întorcându-mă la întrebarea dumneavoastră., nu dau Brașovul pe București. Țsta e motivul pentru care m-am și întors la Brașov. E greu în primul rând de trăit aici (în București, *n.m.*), foarte greu: ai drumuri lungi, pierzi două ore prin troleibuze și autobuze...

A.H.: *Atunci ce v-a făcut să acceptați totuși rolul din piesa lui Williams?*

M.A.: Unul dintre motivele care m-a făcut să accept rolul e Vali Seciu. Pe urmă, Florin Fătuțescu, care e brașovean get-beget și a montat la Teatrul din Brașov până în clipa în care a plecat în America – și nu-mi aduc aminte să fi pus el vreun spectacol la Brașov în care să nu fi jucat și eu.

A.H.: *Ați jucat tot în regia sa, la Brașov, într-un spectacol după Cum vă place de Shakespeare, piesa cu care ați absolvit ATF-ul, interpretându-l pe Tocilă. Există o poză, care a apărut și pe coperta revistei Teatrul, din 1963, în care erați alături de Rosalinda, jucată chiar de partenera dumneavoastră de astăzi...*

M.A.: Da, da... Florin a făcut spectacole foarte bune acolo. A pus de pildă în scenă *Arca bunei speranțe* a lui I.D. Sârbu. Am jucat și în *Cum vă place* al lui Florin Fătuțescu, dar nu tot rolul lui Tocilă – am jucat un duce. O montare foarte interesantă și incitantă. Deci acestea ar fi motivele pentru care am acceptat rolul. Și, de altfel, nu am ce să le reproșez colegilor din distribuție. S-au adunat bine în jurul lui Fătuțescu. A rămas doar să înving problemele vârstei, oboseala...

A.H.: *E și una dintre temele piesei... Ajungând în punctul acesta, trebuie să vă întreb despre o altă reîntâlnire, cea cu dramaturgia lui Tennessee Williams. Din câte știu, la Brașov ați mai jucat în Orfeu în infern. Aveați tot rolul unui domn în vârstă, mai „neprietenos”, Jabe Torrence.*

M.A.: E adevărat, dar spectacolul nu a fost o reușită, sper ca acesta să fie o reușită! Tennessee Williams scria de obicei inspirat de familia sa, de cei pe care îi cunoștea. În cazul personajului meu, *Cornelius McCorkle*, sursa de inspirație este chiar tatăl său, care l-a făcut foarte mult să sufere. Se pare că asta l-a urmărit toată viața – relația cu tatăl și cu familia. Sunt foarte multe similitudini, de-a dreptul șocante, între viața și opera lui Tennessee Williams. Problema relațiilor cu părinții, cu familia, cu strămoșii, cu stră-strămoșii, problema eredității – sunt lucruri care se regăsesc în piesele lui Williams. Iar aici mi se pare că sunt foarte explicit abordate. Piesa a fost scrisă la bătrânețe, când autorul nu mai avea putere, era bolnav, și lucrul acesta se simte.

Valeria SECIU și Mircea ANDREESCU în *Cum vă place* de W. Shakespeare (1964)

Valeria SECIU și Mircea ANDREESCU
în *Doamna noastră din Pascagoula* de T. Williams (2009)

Foto: Alois Chiriță

A.H.: *E ultima lui piesă.*

M.A.: Dar bănuiesc că nu pentru aceasta a ales Fătulescu să o pună în scenă. Se discuta, în schimb, despre o anumită actualitate a piesei.

A.H.: *Pentru România zilelor noastre?*

M.A.: Pentru România. E adevărat că se vorbește despre o criză economică, despre devalorizarea banilor, dar acestea sunt „potriveli”. Ce mi se pare mie foarte actual în piesa lui Tennessee Williams: tema ei principală este bătrânețea. Și asta e o temă care nu are moarte. Toți ne confruntăm la un moment dat cu problema bătrâneții, care nu este întotdeauna senină, liniștită, nu întotdeauna este plină de înțelepciune, ci, de foarte multe ori, se întâmplă să fie așa cum o vedem la familia McCorkle. Oamenii aceștia plătesc păcate săvârșite înaintea lor și care au fost transmise, le-au fost „plantate” în caracter, în comportament.

A.H.: *Așadar, dumneavoastră nu jucați pur și simplu un personaj negativ. Văd că îi găsiți justificări lui Cornelius. În piesă mie mi se pare că el tot timpul aruncă responsabilitatea asupra celorlalți, dar dumneavoastră îi găsiți parcă niște „scuze”.*

M.A.: Sigur că da! Să știți că mie mi se pare că Bella McCorkle are și ea partea ei de vină, nu poate fi incriminat doar Cornelius...

A.H.: *...pentru eșecul copiilor... – ca să punem cititorul un pic în temă.*

M.A.: Da. Se pare că ei au moștenit-o mai ales pe Bella, dacă îl credem pe Cornelius McCorkle – și bănuiesc că el știe mai bine despre ce e vorba, dar sigur că asta nu îi justifică....

A.H.: *...lăcomia, trădarea...*

M.A.: Sigur că da! Și lipsa de înțelegere. Pentru că trecutul se răzbună, trecutul trimite fantome, intervine în viața Bellei, trimite semnale cumplite, pe care el, Cornelius, nu le înțelege. Dar nu este chiar un personaj damnat, e și el un bătrân amărât, pentru că, așa cum vă spuneam, bătrânețea nu e întotdeauna frumoasă. În cazul meu, uite că se mai întâmplă să fie: am fost acum două zile la Brașov și mi-am găsit cea mai mică dintre nepoțele mai grea cu doi dințișori...

A.H.: *Sper că nu împotriva dumneavoastră! Să vă trăiască! Eu știam doar de o nepoată.*

M.A.: Sunt trei! Una dintre ele a spus de curând cuvântul „mamă”. Asta se cheamă să mai ai și zile senine la bătrânețe. Săracul McCorkle... El nu le-a avut!

A.H.: *Ați vrea să repetați experiența de acum și să lucrați împreună cu Valeria Seciu la altă piesă?*

M.A.: Sigur că da! E o mare bucurie să joci cu o actriță atât de talentată, de profesionistă! E mare lucru să fii același om răbdător, să ai răbdare și la vârsta noastră. Eu cred că și pe mine ceea ce am învățat în facultate – inclusiv de la Valeria Seciu, cum vă spuneam – m-a salvat de la ratare. Pentru că provincia, chiar Brașovul, nu oferă întotdeauna cele mai strălucite condiții de lucru... Prea de multe ori am fost obligați să colaborăm cu niște oameni care nu au nicio treabă cu teatrul! Și, totuși, trebuia să rezisti. Altminteri, te pierzi pe acolo, te acrești. Și uite că am avut niște colegi minunați, care de asemenea au rezistat – ia uitați-vă la Mariana Mihuț! Joacă *Lear*! Și are și ea către 70 de ani – sper să nu se supere că îi divulg vârsta! N-are încă 70... Unii (cum ar fi Ovidiu Iuliu Moldovan) nu mai sunt prezenți – păcat de ei, Dumnezeu să-i ierte! Prin urmare, se vede că în facultate, sub aripa lui Pop Marțian, care ne-a fost profesor, și a lui Octavian Cotescu, care debuta în pedagogia de teatru, nu ne-am pierdut vremea!

A.H.: *Cum tocmai ați împlinit... 7 decenii de viață, vă urăm și noi La mulți ani!*

Interviu realizat de Anca HATIEGAN